

19. DAN CAMINA

Zapuščanje

Nedelja, 10. septembra 2017

S težavo sem zapustil León. Ne zaradi nog. Mišice so me sicer celo pot pridno spominjale na včerajšnji maratonski dan, morda tudi zato, da danes ne bi ponavljali takšne napake, a je nekako šlo naprej. Ko se noge ogrejejo, je vse lažje. Težje pa mi je bilo iti skozi prazne ulice, ki so včeraj tako lepo živele, in mimo katedrale, ki je bila zaprta že včeraj zvečer in ki so jo danes, na Gospodov dan, odprli šele ob pol desetih. Čeprav smo bili danes bolj zaspani kot ostale dni, smo bili za Špance še vedno prezgodnji, a nismo mogli čakati. In je bilo treba iti. S težavo sem gledal, kako mesto, ki se mi je prikupilo, oblivajo prvi sončni žarki. Približno tako mi je bilo kot v gorah, kjer se vedno zelo težko poslovim od razgleda in fantastičnega občutka na vrhu, ker se je treba vrniti v dolino. Toda pot je neusmiljena, po njej je vedno treba naprej, tudi če greš nazaj.

V vsakem koraku je vedno vnovično poslavljanje, sicer korak ne obstaja.

Saj ti korak tudi nekaj da, ne samo jemlje. Spet smo prispeli v prikupno razgibano, celo nekoliko bolj zeleno pokrajino, spet so tu drevesa, spet gozdički in med njimi prijetno domače španske vasice, lepote pač ne manjka. Vendar to ni León.

Kot sem rekel, v vsakem koraku je vedno vnovično poslavljanje, sicer korak ne obstaja.

Tega se zavedam, vendar je to lažje pisati kot živeti. V teoriji je vse lahko, tudi pri Leónu, ker sem se potihoma tako ali tako odločil, da se tja še kdaj vrnem. Življenje je drugačno. So stvari, kraji, osebe, od katerih greš za vedno. Ki se jim s korakom za vselej odpoveš, jih prostovoljno izročiš, kot da nikoli niso bile tvoje. In ni poti nazaj. Ta dokončnost me vselej tako zelo skeli.

Da bi prišel v Santiago, moraš zapustiti León.

Tega, po pravici, ne zmorem. Prehudo je pustiti vse za seboj. Vse, tudi tisto, kar ljubiš. Moje srce je ropotarnica stvari in ljudi, od katerih se ne morem posloviti. Ne vem, morda zato, ker se mi zdi, kakor da stvari in ljudi, ki jih ljubiš, ne smeš pozabiti, da jih ne smeš zapustiti. Ne narediti koraka proč. Ker potem to ni več ljubezen.

Malico jemo na klopi, na katero je nekdo s flomastrom napisal: »I am so much more than my fears.« [ajem sou mač mor den maj firs] Veliko več sem od svojih strahov.

V takih dneh ne razumem prav dobro smisla poti. Pa saj morda pot res sploh nima nobenega smisla. Kdaj je dobro – in tudi mogoče – samo hoditi in zaupati, verovati. Ker pot ne daje odgovorov. Pot postavlja vprašanja. Ti pa moraš hoditi, dokler sam počasi ne postaneš odgovor na svoja vprašanja.

Marija, naj bom vedno odprt za novo, za pomlad. Pomagaj v meni pripraviti prostor, da se poslovim od tistega, od česar bi se moral posloviti, da mi to ne bo breme v prihodnosti. Amen.